

Не нѣкоя самодива ли се е люлѣла тука преди малко и високата трева не се ли поклаща още отъ лекитѣ ѝ стѣпки?

Съвсемъ друго е, когато задуха силенъ вѣтъръ. Гората се събужда и оживява. И тоя глухъ и таинственъ пущинакъ, доскоро изпълненъ само съ мълчание и тишина, изведнѣжъ се раздрусва, бучи и лудѣе въ нѣкаква мѡгъща и страховита яростъ, каточе бурята не иде отъ другаде, а се ражда тукъ — изъ самитѣ недра на гората.

Но тукъ върхове и клони не се огъватъ и не се люлѣятъ. Гората яко е овързана съ лианитѣ и само отдѣлни маси изцѣло и тежко се поклащатъ подобно на грамадни кораби, отрупани съ гирлянди и вѣжа. Иде глухъ и смѣсенъ шумъ: нѣкжде преплетени клони скриптятъ, нѣкжде бучи праздна хралупа, хиляди растителни вѣжа, изсѣхнали и обтегнати между клонетѣ, звучатъ като струни, кършатъ се сухи сѣчки, подига се вихрушка отъ сухи листа. Всичко се слива въ страховитъ и многогласенъ шумъ. Каточе се чува и болезненъ стонъ, и смѣхъ, и викоуе, и бързи тежки стѣпки. Тамъ нѣкжде не препуска ли суръ еленъ, не язди ли на него юда и намѣсто камшици не размахва ли змии? Или, пропѣлзѣлъ на изсѣхналъ клонъ, навилъ около него сребърнитѣ си прѣстени и пиянъ отъ бурята, не свири ли нейде смѡкъ?